

ILLUSTRATIE ELIANE GERRITS

Geschiedenisles

De populairste Broadway-musical dit seizoen is *Hamilton*. Tijdens de matinee waarvoor ik met veel geluk een kaartje heb bemachtigd, kijk ik naar een eigentijdse draai aan de geschiedenis. Deze hiphop-opera verbeeldt de leiders van de Amerikaanse Revolutie als rappende zwarten en latino's. Zo wordt slavenhouder Thomas Jefferson gespeeld door een Afro-Amerikaan met dreadlocks die in een rok-kostuum over het podium stuiptert en een rapbattle met Alexander Hamilton houdt. Een verfrissende en verwarrende confrontatie met de geboortelaren van de Verenigde Staten.

In Princeton wordt een andere Amerikaanse icoon in een nieuw licht bekeken, dit keer zijn de kritieken minder juichend. Woodrow Wilson was de 28ste president van de Verenigde Staten en in alle opzichten een zoon van Princeton University - hij was er student, docent en voorzitter. Wilson diende vervolgens als gouverneur van New Jersey, voor hij in 1913 het Witte Huis betrok. Tot 1921 bleef hij aan de macht. Princeton is trots op zijn zoon. Niet alleen een college, maar ook de prestigieuze Woodrow Wilson-school van internationale betrekkingen is naar hem genoemd.

Maar dit erfgoed ligt nu onder vuur. De Black Justice League bezette een paar weken geleden het kantoor van de universiteitsvoorzitter. De studenten wazen erop dat Wilson een onverholven ra-

Flessenpost uit de VS

Schrijfster Pia de Jong is met haar gezin verhuisd van Amsterdam naar Princeton, in de VS. Ze schrijft wekelijks over wat haar daar opvalt.

cist was. Hij was tegen de toelating van zwarte studenten, tegen kiesrecht voor zwarten, verdedigde met vuur de Ku Klux Klan en draaide de rassenintegratie bij de federale overheid terug - een kostbare verworvenheid sinds de burgeroorlog. Het kostte vele zwarte ambtenaren hun baan.

De studenten eisen nu dat de naam van Wilson van alle gebouwen wordt verwijderd. Het is alsof de befaamde slag om Princeton, een keerpunt in de Amerikaanse Revolutie, opnieuw gevoerd wordt. De stad, de universiteit en het land zijn in tweeën verdeeld.

Iedere historische held heeft wel een vlekje, zeggen de verdedigers van Wilson. Juist door hun fouten leren we de geschiedenis begrijpen, zei een prominente historicus. De eerste Amerikaanse president, George Washington, die overal trots staat afgeschilderd, hield zijn leven lang slaven, die pas na de dood van zijn vrouw hun vrijheid kregen. Moeten we nu de naam van de hoofdstad veranderen?

Maar de tegenstanders van Wilson denken hier heel anders over. Hoe kunnen jullie deze man vereren, zeggen ze, die zwarte medeburgers hun banen afnam en vernederde. Doordat zijn naam op onze school staat, is het alsof we iedere dag in ons gezicht worden gespuugd. De universiteit moet haar verantwoordelijkheid nemen en een denkteken plaatsen waarin het racistische verleden erkend wordt.

„De geschiedenis heeft haar ogen op je gericht”, wordt in de musical *Hamilton* tegen de *founding fathers* gezegd. In de spectaculaire eindscène vraagt het voltallige koor zich af: „Wie zal je verhaal vertellen?”

Lin-Manuel Miranda, de tweede-generatie Latijns-Amerikaanse schrijver en steracteur van *Hamilton*, laat briljant zien hoe de kunsten in staat zijn een nieuw licht op de geschiedenis te laten schijnen. Zo worden de hoogtepunten én de schaduwkanten zichtbaar. De acteurs van *Hamilton* vormen een getrouwe afspiegeling van het Amerika van nu, maar brengen ook het verleden tot leven. Deze musical zal de komende decennia, zo voorspelt men, op het repertoire van iedere school staan. Misschien is het een goed idee als Princeton het complexe personage van Woodrow Wilson, met al zijn talenten en beperkingen, door een zwarte rapper laat bezingen.

Reacties via pdejong@ias.edu